

GILLETTE BÛRGONYA — PERDEYA 2

Bûrgonya — Fransa
PERDEYA 2 — Vegera Sabine

Çîrok tu carî ne wek hev in, ji ber ku ew demên ku tê de digihîjin hev tu carî ne wek hev in. Cih diguherin. Demsal diguherin. Mirov diguherin. Û dema ku jin rêya wan dibirin, pêşbînî hemû nirxê xwe winda dike.

Min ev çîrok berî demekê gotibû. Îro ez dixwazim wê dîsa bi hêzeke mezintir bibêjim, hema wek axaftineke bi xwe re — gaziyeke ji bîrê, dengekî ku bê rawestan li deriyê demê dixe û ne tenê tiştê ku bûye, belkî tiştê ku hîn dikare bibe jî tîne bîra min.

PERDEYA 2 — VEGERA SABINE

Rojên min ên pêşîn bi rêkxistina nû ya milkê derbas bûn.

Hin karmendan dixwestin danûstandinê bikin.

Hinekên din dixwestin rave bikin ka tişt her tim çawa dihatin kirin.

Çend kesan bawer dikir ku kevneşopî bi xwe argûmanek e.

Min guhdarî kir.

Paşê min biryar da.

Niyeta min tune bû ku ez li ser mûçe, îmtiyaz an adetên kevn ji nû ve danûstandinê bikim. Yên ku dixwestin bimînin, bi xêr hatibûn. Yên ku dixwestin herin, destgirtinek û bişirînek wergirtin.

Bê kîn.

Min ji mêj ve fêr bûbû ku hin adet kêm caran diguherin.

Li şûna wan yên nû tên.

Loma min dest bi avakirina tîmeke nû kir.

Mirovên berpirsiyar.

Mirovên ku ne hewce bû her saeta rojê bên çavdêrîkirin.

Felsefeya min hêsan bû:

ferman nede.

Berpirsiyariyê biafirîne.

Hefte hêdî hêdî derbas bûn, bi rîtma rezan û bi bayê ku di ser girên Bûrgonyayê re diçû dihatin pîvandin.

Min difikirî ku min di dawiyê de aştiyek dîtiye ku êdî min lê nedigeriya.

Paşê, piştî nîvroyekê, otomobîleke îtalî li ber deriyê milkê xuya bû.

Ji dûr ve min dît ku jinek û xortek jê daketin.

Li kesekî digeriyan.

Bi coş bi yek ji karkeran re diaxivîn, yê ku yek peyv jî ji îtalî fêm nedikir. Wan navek dîsa û dîsa dubare dikir.

Navê min.

Ez li ser hespê nêzîk bûm.

Û dem sekinî.

Sabine bû.

Ne hewce bû ku biaxive.

Ne hewce bû ku xwe bide nasîn.

Hin rû di bîrê de ji wêneyan kûrtir tên nexşkirin.

Tu wan di cih de nas dikî.

Heta piştî dehsalan jî.

Ji bo kêlîkekê ez dîsa ciwan bûm.

Ne ew xortê wêneyên kevn.

Ne ew xortê belgeyên fermî.

Xortê xewnan.

Yê şaşiyan.

Yê sozên neqediyayî.

Dilê min bi hêzeke ku min digot ji mêj ve çûye dest bi lêdanê kir.

Ez ji hespê daketim û min xwe aram nîşan da.

Ew bişirî.

Heman bişirîn.

Heman ronahî di çavên wê de.

Demê spehîtî lê zêde kiribû, ne dûrî.

Li tenişta wê xortek sekinîbû ku wê wek biraziyê xwe da nasîn.

Min bi baldarî li wî nêrî.

Di wê dişibandinê de tiştekî nerihetker hebû.

Heman çav.

Heman awir.

Heman nermiya serhişk.

Sabine li min dinêrî wek ku meriv li kesekî dinêre ku qet bi rastî ji jiyana wî derneketiye.

Tu şermî tune bû.

Tu ravekirin tune bûn.

Tenê giraniya bêdeng a hemû tiştên ku me qet nejiyabûn.

Em di nav rezan de meşiyan.

Me li ser borî axivî wek ku meriv li ser maleke kevn diaxive ku hîn bîranîn tê de dijîn. Min jê pirsî ka wê çawa karîbû min bibîne.

Ew keniya.

Kenekî ku min baş bi bîr dianî.

«Sûcê te ye.»

«Yê min?»

«Erê. Te her tim her tişt dinivîsand. Tiştê ku te nikaribû rasterast ji mirovan re bibêjî, te bi pirtûkên xwe ji cîhanê re got. Min bi salan li dû peyvên te çû. Her rûpelê şopeke din dihişt. Min dizanibû ku ez ê zû an dereng te bibînim.»

Ez bêdeng mam.

Ji ber ku ew rast bû.

Û di wê kêlîkê de min tiştek fêm kir.

Ew ne bi tesadufî hatibû.

Û belkî ez jî ne wisa.

Carinan jiyan dehsalan digire da ku hevokeke ku berî demeke dirêj hatibû birîn biqedîne.

Ferdinando